

Ontogenesis Dreams

ASTRID SWEENEY & WEIXIN CHONG

Een doorzichtige transformatie

Lotte Ogiers

Gezien op 10 april 2026
Beursschouwburg, Brussel in het kader van Bâtard

In het intieme ‘Ontogenesis Dreams’ tonen performer Astrid Sweeney en kunstenaar Weixin Chong een groeiend organisme in een slijmerige siliconenwereld. Via haar bevreemdende bewegingstaal ontpopt Sweeney zich tot een wonderlijk wezen dat onderworpen is aan haar omgeving. Die blijft echter zo gesloten waardoor je de transformatie vanop een afstandje bewondert zonder er al te veel bij te voelen.

15 APRIL 2026

Misschien komt het door de tijd van het jaar, maar ik zie twee lammetjes in de sculpturen van Weixin Chong op scène. Ze liggen wit en ongeschonden in hun gebricoleerde biotoop die afgebakend is met een lichtslinger op de grond. Toch is dit geen groene wei, maar een atmosferische plek waar blubber en siliconen deel uitmaken van een organisch ecosysteem dat hoorbaar kleverig en in ontwikkeling is. De slijmerige, viscerale soundscape van Moss Kissing maakt van deze twee verstilde objecten eigenaardige, levende organismen die elk moment hun vaste vorm zouden kunnen loslaten en verglijden tot iets anders. Soms hoor je een verre zee. Er is water in de buurt van deze borrelende broeihaard.

Dit landschap vol organismen voelt futuristisch én prehistorisch aan.

Weixin Chong zet met diens witte sculpturen en doorschijnende siliconen in op een landschap dat in volle groei is, dat met andere woorden nieuw en onontgonnen is. Tegelijk kan je je inbeelden dat de eeuwenoude celdeling ook zo klinkt. Dit landschap vol organismen voelt futuristisch én prehistorisch aan. Er zijn geen tijdsgrenzen in deze cyclische wereld waarin zelfs gefabriceerd rubber aanvoelt als bewegende algen. Alles leeft in het queer ecologische ‘Ontogenesis Dreams’. Alles heeft net daarom ook zijn bestaansrecht.

Transformerend wezen

In de installatie komt een derde element in beweging. Astrid Sweeney heeft voor zichzelf een bewegingstaal uitgedacht waarin ze haar menselijke gedaante inruilt voor een sferisch wezen dat vervelt en vervormt. De eerste aanblik is die van haar dwalende romp. Met haar kop tussen haar schouders beweegt ze enkel haar bovenarmen. Slechts haar opengesperde bovenbenen zijn zichtbaar. Dit potige wezen is naakt op een vleeskleurige slip na. Je denkt al lang niet meer aan een vrouw in een kwetsbare positie. Er spreekt een eigenaardige kracht vanuit dit ding.

Dat ik het lichaam van Sweeney zo kan omschrijven, is misschien wel het strafste wat ‘Ontogenesis Dreams’ bewerkstelligt. De voortdurende transformatie van Sweeney is en blijft de beweegreden van je blik. Dat is tot op zekere hoogte fascinerend, maar het vraagt ook enige inspanning.

Ik voel geen energetische wisselwerking.

Hoewel ‘transformatie’ ‘actie’ betekent, schuilt er passiviteit in het begrip. Het lichaam van Sweeney ondergaat de soundscape en de scenografie, zoals elk ding

of wezen onderhevig is aan kosmische krachten in vibrerende ecosystemen. Maar wat staat er voor het afzijdige, toekijkende publiek op het spel? Je kijkt naar een afgebakende cirkel zonder zelf aangesproken te worden door de transformatieve kracht die de meest doorleefde performances wel teweegbrengen. Ik voel geen energetische wisselwerking. Hoewel de vlezige geluiden zich nestelen in de zaal, blijft 'Ontogenesis Dreams' verder clean en gesloten.

Verlangen naar meer

Dat komt waarschijnlijk omdat er slechts twee verlangens uitgaan van dit levend organisme. Het probeert zich even voort te bewegen op doorschijnende blokhakken. De ledematen *struggelen* met dit modebewuste schoeisel. Sweeney raakt amper rechtop. Nog steeds werpt ze haar lichaam in houdingen waardoor haar gezicht verboden terrein is voor het publiek.

Er is geen ontkomen aan de tackelende tentakels van het slijm.

Ook in een latere scène verdraagt het zuigende ecosysteem geen menselijke handelingen. Sweeney probeert de siliconen blubber, die als een wijde zee op het podium ligt, over haar schouders te gooien. Alsof ze een jurk wil aantrekken. Ze glijdt in lange, herhalende bewegingen uit wanneer haar armen net boven haar hoofd hangen. Zo kiezen de makers voor een transformatie die wel heel slaafs de wetten van haar eigen schepping volgt. Er is geen ontkomen aan de tackelende tentakels van het slijm.

Op die manier werkt 'Ontogensis Dreams' als een studie van (over)leven in een landschap dat door zijn dwingende eigenheid heer en meester is over alles wat er voortbeweegt. De buitenaardse bewegingstaal van Sweeney verglijdt langzaam maar zeker tot een statischere toestand die naast de witte bakens van Weixin bestaanszekerheid probeert te vinden. Met het slijmerige *gekrioel* van Moss Kissing in mijn oren en buik, hoopte ik dat het dwingende geluid van vervelling iets meer zou schuren. Want elke minieme vorm van weerstand helpt tegen verveling. Deze transformatie is iets te doorzichtig om te blijven prikkelen.